

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 70. Argumentum sexagesimum. In consuetudinariis, facilèque, citò
ac frequenter in crimina relabentibus, vitam proinde cadendo &
confitendo transigentibus, plura vehemtioraque signa sunt ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

67. c. 9. Ne nobis (inquit) tantum de ipsius misericordia blandiamur, si non fuerimus conati adversus peccata nostra, nec si aliqua, maxime capitalia, fecerimus, speremus ita futuram misericordiam, ut ei conjungatur iniquitas. Numquid enim eos qui nihil egerunt, quemadmodum correcti viverent... ibi constitutus est, ubi constituit... fideles suos, bene de se meritis, sibi servientes, ambulantes in castitate, modestia, humilitate, &c.

921 Similiter V. Beda in scintillis c. 33. ex Ildoro: Qui male agere non desistunt, vanâ spe indulgentiam de Dei pietate requirunt, quam rectè quærent, si ab actione prava cessarent.

922 Denique (ut Ludovicus Granatensis ait l. 1. Ducis peccatorum p. 3. c. 27.) æquum est ut misericordia Dei & Sacramenta subtrahantur, qui taliter & toties eis abutuntur ad peccandum. Si enim servus inutilis projiciebatur in æternum incendium; quanto magis servus suæ salutis supinè incurios, servus admodum perfidus, servus supinè ingratus, servus irrisor & contemptor Domini sui, servus Domini bonitate abutens ad ipsum offendendum? Et si maledictionis & reprobationis filii, misericordiamque indigni sint qui aliquid eorum sunt, vel disjunctivè; quanto magis qui hæc omnia copulativè? Hæc de re plura capite sequenti.

CAPUT LXX.

Argumentum sexagesimum.

In consuetudinariis, facileque, citò ac frequenter in crimina relabentibus, vitam proinde cadendo & confitendo irasigentibus, plura vehementioraque signa sunt reprobationis, nulla vel modica prædestinationis: vehementer ergo suspicio est, Confessiones Communionisque ipsorum usplurimum laborare defectu debita dispositionis.

923 Si enim debita cum dispositione, adeoque fructuosè, usplurimum confiterentur & communicarent in vita; debita etiam cum dispositione, adeoque fructuosè, usplurimum confiterentur, communicarentque in morte: neque enim minori cum dispositione confiteri, & communicare solent in morte, quàm in vita; quinimò instantis judicii timore correpti, sæpe vehementius in morte deplorant peccata sua, quàm in vita. Frequens autem Confessio Communionisque fructuosa, signum est non modicum prædestinationis: eò quòd Sacramenta ista cum debita dispositione, & fructu, ordinariè recipientes, & frequenter recipientes in vita, taliter etiam ordinariè recipient in morte, juxta vulgatum illud: *qualis vita, finis ita*. Igitur à contrario sensu, si nullum vel modicum in ipsis signum sit prædestinationis; multa econtrà, vehementioraque signa reprobationis; consequens est quòd Sacramenta ista cum defectu debita dispositionis, idèque sine fructu, ordinariè recipient in vita; & consequenter in morte.

§. I.

Ostenditur in illis nulla usplurimum esse signa prædestinationis.

924 Primum id ostenditur per inductionem. Quia neque in ipsis ullum est signum prædestinationis ex septem illis, quæ P. Ruiz disput. 56. sect. 3. n. 13. profert ex S. Bernardino: neque ullum ex quindecim, quæ n. 5. adfert ex Vega: neque ullum ex his quæ ipse superaddit, vel quilibet superaddere potest. Quia nullum ex omnibus illis est prædestinationis signum, nisi conjungatur cum vita christiana, sive cum tribus illis, quæ ad vitam christianam Bernardus exigit apud Platum l. 3. de

bono statûs religiosi c. 32. Si conines se (inquit) à peccatis, si dignos agis penitentiæ fructus, si facis opera vite. Hæc enim tria, secundum divinam Scripturam, peccatoribus necessaria sunt ad salutem, & in tribus illis christiana vita consistit; sine qua, secundum doctrinam Ecclesiæ, ne frequens quidem Confessio & Communio signum est prædestinationis, ut constat ex propositione 56. ab Innocentio XI. damnata: *Frequens Confessio & Communio, in iis qui gentiliter vivunt, est nota prædestinationis*. Quæ propositio, teste ipsomet Innocentio XI. defumpta est ex aliquo libro, seu libris, vel ex Theibus, utique ex Theibus Namurci propositis ad disputandum die 15. Septemb. 1676. Quorum Theium Author per gentiliter viventes non intellexit homines reverà Gentiles, seu Paganos (utpote quorum nullus Confessionis & Communionis Sacramenta frequentat; & si quis eorum frequentaret, sacrilegè, & consequenter ad suam damnationem, non ad salutem frequentaret: neque enim aliud venire potuit in mentem Authons Catholicici) intellexit ergo Christianos, non christianè, sed criminose viventes, & post Sacramentorum illorum frequentationem se se non emendantes, sed ad solita mox crimina redeuntes: quos Augustinus serm. 261. edit. novill. vocat, *quasi confitendo fideles, sed male vivendo infideles*. Quorum frequens Confessio & Communio, cum ex Ecclesiæ declaratione ceteri nequeat prædestinationis signum; consequens est ex illa Ecclesiæ declaratione, quòd frequens Confessio & Communio ipsorum, saltem usplurimum, infructuosa sit, ex defectu debita dispositionis; quodque proinde, saltem usplurimum, Confessionis & Communionis Sacramenta sine debita dispositione frequentant. Si enim cum debita dispositione frequentarent, fructuosè frequentarent. Frequens verò Confessio & Communio fructuosa, à Doctoribus merito dicitur esse prædestinationis nota: cum Dominus Joan. 6. dicat: *Signis cum debita dispositione, & fructu, manducaveris ex hoc pane, vivet in æternum*.

Cum igitur dictorum Sacramentorum frequentatio, sine debita dispositione, & fructu, secundum allatam Ecclesiæ doctrinam, signum non sit prædestinationis; signum est reprobationis. Eò quòd utique sic frequentare, sit ad judicium, non ad remedium frequentare, & quanto sæpius quis illa sic frequentat, tanto magis Judam proditorum imitatur, de quo Christus ait: *Melius erat ei, si natus non fuisset homo ille*. Enimverò qui in vita sua usplurimum ad judicium, non ad remedium, Sacramenta ista frequentat, necessarium malis suis remedium in morte præcludit. Necessarium quippe malorum in morte remedium, est fructuosa in fine vitæ susceptio Sacramentorum. Quæ postquam in vita quis usplurimum infructuosè recepit, in fine etiam vitæ usplurimum infructuosè recipit, juxta illud: *qualis vita, finis ita*. Neque enim dignus est (per fructuosam Sacramentorum susceptionem) in fine accipere solatium, qui improbè vivendo, & sine debita dispositione Sacramenta, dum viveret, recipiendo, non cognovit se moriturum. Et qui toties, & famulâ Sacramentis, & divinâ misericordiâ abusus est ad peccandum, non est dignus in morte accipere remedium. Equum namque est (inquit Granatensis l. 1. Ducis peccatorum p. 3. c. 27.) ut misericordia Dei, & Sacramenta finaliter non profint iis, qui totâ penè vitâ in peccatis perseverarunt.

Et idèo Lumbierus noster ad propositiones ad Innocentio XI. damnatas observat. 14. §. 2. post eundem Granatensem ro. 2. concion. de temp. concion. 2. (dicentem quòd peccatorum confessio, sine eorum fuga, ad æternam salutem nihil juvat) sapienter observat, quòd quacumque adferuntur præde-

prædeterminationis signa, talia non sunt, nisi conjungantur cum non peccare, vel cum emendatione vitæ, dignique fructibus pœnitentiæ, in iis qui peccarunt. Et ibidem redarguit zelum insipientem, seu potius indirectionem & imprudentiam nonnullorum *Missionariorum*, qui *curam omnem sui laboris, & quasi suæ gloriæ, & felicitatis exitus suæ Missionis punctum in eo ponunt, ut in oppidis Communionem quotidianam, & frequentiam Sacramentorum inducant.* ... *Reputant enim magnum suarum concionum fructum; si in oppidis Jocorum certum, totidem Communionem quotidianam instituerint. Et inducant ad quotidie communicandum vitæ & infimæ sortis feminas, v.g. lotrices, licet possent toto die, cum victis, ... iuxta sita sint, &c. Quæ omnia ibidem refellit.*

927 Secundò ostenditur ex Apostolo docente, quod prædeterminatis & electis omnia cooperentur in bonum. Rom. 8. *Omnia cooperantur in bonum, iis qui secundum propositum vocati sunt sancti* Et quidem usque adeo prorsus omnia (inquit Augustinus de cor. & grat. c. 9.) ut ipsa etiam peccata, in quæ subinde labi permittuntur, ipsis cooperentur in bonum: nam *si qui eorum deviant, etiam hoc ipsum eis facit proficere in bonum. Quia humiliores reddunt, atque doctiores, ut patet exemplo David & Petri, quorum uterque sic labi permittus est, ut uterque suam inde recognoscens infirmitatem, gratiæque necessitatem, humilior, doctiorque, seu cautior effectus fuerit.* Atqui peccata eorum, qui ea post Confessionem & Communionem assidue repetunt, nec se emendant, non cooperantur ipsis in bonum; neque enim humiliores fiunt, & doctiores, neque cautiores, seu sollicitiores adversus relapsum; neque meliores, sed deteriores (cum tantò gravius peccent, quantò sæpius in ea, post suscepta Sacramenta, relabuntur, ob circumstantiam ingratiitudinis, totiesque conculcati Dominici sanguinis, toties profanati divinis Sacramenti, toties Spiritui gratiæ illata contumelia:) ergo signum est ipsos non esse de numero prædeterminatorum, seu electorum, sed reprobatorum.

928 Quod autem ex peccatis suis ipsi non evadant humiliores, doctioresque, inde perspicuum est, quod si inde humiliores, doctioresque evaderent, evaderent & cautiores, vigilantioresque & sollicitiores contra relapsum. Deum proinde impensius orarent, pro gratia impetranda contra relapsum, carnem macerarent, sibi violentiam inferrent, peccandi occasiones periculaque cautius declinarent, eos denique facerent dignos pœnitentiæ fructus (sicut David & Petrus) quibus fortiores fierent contra peccatum. Quod si facerent, non pari quàm antea facilitate promptitudineque relaberentur, sed vel penitus, vel saltem notabiliter se emendant. Quorum cum nihil in ipsis contingat, manifestum est assiduas relapiones ipsorum, ipsis non cooperari in bonum; imò cum eorum in dies efficiantur deteriores, debilioresque, signum evidens est eadem relapiones ipsis cooperari in malum. Quod signum est reprobationis.

929 Tertio illi soli censendi sunt de numero prædeterminatorum, qui in vita conformes sunt imaginis Filii Dei, Apostolo Rom. 8. contestante, eos qui secundum propositum vocati sunt sancti, prædeterminatos à Deo, *ut conformes fierent imaginis Filii sui.* Sed dicti peccatores in vita sua conformes non sunt imaginis Filii Dei, sed planè difformes. Censendi igitur non sunt de numero prædeterminatorum, sed reprobatorum.

§. II.

Præferuntur sex indicia reprobationis eorum.

930 Primum est, quod petitur ex improba vita, ut pote quæ omnium firmissima est reprobatio.

Tom. III.

nis nota, uti sapienter observat Jacobus Salianus l. 8. de amore Dei c. 22. Atqui consuetudinarios, & recidivorum, qui sua semper crimina confitentur, & nunquam emendant, vita est improba, seu flagitiosa, ut conitit ex dictis c. 64. Enimverò non obstante Sacramentorum frequentatione ipsi sunt impii, quibus Deus per Scripturam comminatur væ, maledictionem, iram, mortem in peccatis, rotam malorum, seu malorum sine fine circuitum, ut probatum est n. 898.

Secundum est supina salutis incuria. Ob sacros textus & Patres c. 65. productos. Videri potest S. Thomas Villanovanus conc. 3. Dom. 3. Quadrag. ubi distinguit quinque status hominum. Quorum primus est innocentium, qui nunquam à baptismo fuerunt mali. Secundus perverforum, qui semper fuerunt mali. Tertius converforum, qui fuerunt mali, & jam sunt boni. Quartus fragillum, qui ad tempus mali, & ad tempus boni, sic tamen ut oderint peccata, contra ea luctantes, & vim sibi non modicam inferentes, sicque fragiles sunt ad peccandum, ut diligentes sint ad surgendum, & non diu in peccato perseverent. Quintus impiorum, qui quasi tota vitæ sunt in peccato, uti sunt illi qui sua quidem confitentur crimina, sed ad illa assidue, citoque & faciliè redeunt.

Primus (inquit) status optimus. ... Tertius. ... 932
 iustus est. ... Secundus. ... malus. ... Quartus status. ... dubius & periculosus. De quinto statu, eorum scilicet qui quasi tota vitæ sunt in peccato, & ad Pascha quidem confitentur, sed statim redeunt, & toto anno cum summa incuria permanent in peccato. ... paucissimi salvantur. Nam quomodo fiet hoc? Tota serè vitæ sunt habitatio demoniorum: & post mortem erunt cum Deo & Angelis? non credo. Nec mihi opponas quod in morte penitent multi, & recipiunt Sacramenta. ... Nam illa pœnitentia periculosa est, & valde incerta. ... Ideo. ... Bernardus: in toto canone unum solum lego, id est latronem. Undè cum in communi vita habeatur tanta incuria salutis, timeo quod de communi vita pauci salvantur.

Tertium est perititia magna. Quartum, ingratiendo stupenda. Quintum, Dei contemptus & irrisio. Sextum, præsumptio de misericordia Dei, abusivè illius ad peccandum, juxta dicta cap. 66. 67. 68. & 69. Et sex quidem superiora Theologi passim omnes inter reprobationis indicia recentent. Quia juxta Scripturam & Patres divinæ misericordiæ fontem obstruunt, vel exsiccant.

§. III.
 Novem alia indicia seu argumenta reprobationis reprobatorum ex sacris textibus.

934 Septimum ad idem argumentum est, quia, secundum ordinarias divinæ providentiæ leges, verum est Apostolicum illud ad Galat. 6. *quæ seminaverit homo, in vita, hæc & metet, in morte.* Verum etiam commune SS. Patrum estatum: *qualis vita, finis ita.* Item: *raro bene moritur, qui male vixit;* quia, ut optime S. Casarius Arelatenfis homil. 13. ut plurimum percutitur hæc animadversio peccator, ut moriens obliviscatur sui, qui vivens oblitus est Dei.

Et quamvis peccatores, quorum tota quasi vita in peccatis fuit, Deum in fine vitæ querere videantur, per Sacramentorum susceptionem, Deum non inveniunt, sed in peccatis suis ut plurimum moriuntur, cum iis de quibus Joan. 8. *queretis me, & in peccato vestro moriemini.* Et cum impiis, de quibus Ps. 1. *impium tanquam pulv. quem projicit ventus à facie terræ. Idem non resurgens impit in iudicio, neque peccatores in concilio iustorum ... iter impiorum peribit.* Et h. c. est quod S. Thomas Villanovanus observat supra n. 913.

Octavum argumentum est, quia interpretur D. Gregorio l. 7. Moral. c. 14. de peccatoribus, qui

XI

ad confucta semper mala replicantur, & inter confitendum bona quidem cupiunt, sed post confessionem a malis nequaquam recedunt, Job. 6. dicitur: *involuta sunt semite gressuum eorum: ambulabunt in vacuum, & peribunt.* Sed hoc de reprobis dicitur, ait idem Gregorius ibidem. Igitur reprobi sunt qui hoc faciunt.

937 Nonum argumentum est, quia hoc quod Ecclesi. 26. dicitur: *Qui transgreditur, seu (ut alia versio habet) redit a iustitia ad peccatum, Deus paravit eum ad rompheam,* id est corporis annuente damnationem, saltem de illis verificatur, qui assiduè vel frequenter id faciunt.

938 Decimum argumentum est, quia Hebr. 6. reprobi, & maledicto proximi dicuntur, qui divina gratia imbrem in malorum operum spinas frequenter convertunt: *Terra sepe venientem super se bibens imbrem, proferens autem, non fructus bonorum operum, sed spinas & tribulos repetitorum sæpe criminum, reproba est, & maledicto proxima.* Hoc autem faciunt peccatores, post suscepta frequenter Sacramenta, ad sua semper redeunt crimina.

939 Undecimum argumentum est, quia 2. Petri 2. illi qui *oculos habent plenos adulterii, & inestabilis delicti* (uti habent, qui post confessionem peccare non cessant) vocantur *maledictionis filii*, id est reprobi, *fontes sine aqua*, quia sicca est confessio ipsorum, *nebule turbidibus passionum, & secularium desideriorum agitatae, quibus caligo tenebrarum reverberatur.* Cur ita? Quia reverti non cessant ad vomitum suum post multa promissa in contrarium: *si enim refugientes,* id est refugere promittentes, *consignationes mundi, in cognitione Domini nostri...* promissionum suarum immemores, *his rursus implicati superantur, facta sunt eis posteriora deteriora prioribus,* ob suam ingratitude, perfidiam, Deique contemptum. Melius enim erat eis non cognoscere viam iustitiae, quam post agnitionem reversionem reverti ab eo, quod illis arduum est, sancto mandato, quod servare sponderunt, ipsationemque suam Sacramentorum susceptione frequenter sigillarunt. *Contigit enim illis illud veri proverbii: canis revertitur ad vomitum. Et sui loca in volutabro luti.* Proverbium istud habetur Proverb. 6. Sicut canis qui revertitur ad vomitum, sic imprudens iterans salutem suam. De quo Bernardus serm. 3. de Ascensione. *Sicut canis revertitur ad vomitum sic diaboli multo plus quam antea; sic fiet filius gehennae multipliciter, qui, post indulgentiam delictorum, in eisdem de novo fordes incidit.* Tales igitur ut plurimum excluduntur a regno caelorum, sicut canes, de quibus Apocal. 22. *foris canes,* id est extra caelum; prout sacri Interpretes passim exponant. Videri potest Cornelius a Lapide in istum locum.

940 Duodecimum argumentum est, quia peccatorius istis, frequenter ad vomitum post confessionem redeuntibus, confusionem & miseriam a morte imminat Dominus Hierem. 2. *Quam vili facta est anima, iterans vias tuas... consumetur.* *quoniam obprobria Domini confidentiam tuam, & nihil habebis prosperum in ea.* Denuntiat & desertionem, si ve elongationem a Deo Thren. 1. *peccatum peccavit Hierusalem (Vatubus vertit ut: gravi et assidue peccavit) propterea instabilis facta est.* In Hebræo habetur *nida*, id est elongata.

941 Decimum tertium argumentum est, quia Apostolus Hebr. 10. dicit quod *voluntarie peccantibus novis, post acceptam gratiam venientis jam non relinquantur pro peccatis hostia; terribilis autem ex peccato iudicis, & ignis amalitatis, quae consumptura est adversarios.* Quod Glossa ibidem explicat de assidue peccantibus, seu redeuntibus ad peccata sua post penitentiam: *non autem Apostolus, volentibus, sed voluntarie peccantibus. Quia volun-*

tarius est, qui in aliquo assidens est: Volens vero, qui ad tempus. Talibus ergo non relinquantur pro peccatis hostia, id est non proderit his Passio Domini Salvatoris (ait Labata verbo peccatum propof. 19.) propter moraliam impossibilitatem conversionis. Moraliter quippe impossibile est peccatis assuetum converti: cõ quod confuetudo altera natura sit, quam exire valde difficile, atque hoc sensu moraliter impossibile est. Idque longè difficilior est ei qui post frequentem condonationem ad confuetam semper crimina redit. Quia, ut Augustinus ait apud Fromondum in cap. 6. ad Hebr. *domus divinae gratiae imbrem in malorum operum spinas convertit, obduratur, per subtractionem gratia, quae ob frequentem abusum ipsi subtrahitur.*

Decimum quartum argumentum est, quia ambulantes per latam, non per angustam viam, cõfendi sunt de numero reproborum (cum ambulent per viam perditionis, non per viam salutis: siquidem lata porta, & spatiosa via, Christotele, ducit ad perditionem; creta verò est quae ducit ad vitam, Matth. 7.) Sed peccatores, post Confessionem & Communionem vitam non corrigentes, ad confusaque crimina, v. g. fornicationes, immunditias, ebrietates, &c. assidue redeunt, ambulantes per latam, non per angustam viam. Cum angusta salutis via, de qua Christus, haud dubè sit via evangelica, contraria vitis & concupiscentiis, secularibusque desideris (per quae manifestè ambulat) illa utique via, de qua Christus Matth. 11. *Regnum caelorum vim patitur,* quam sibi peccatores illi non inferunt. Illa, de qua ibidem c. 10. *Non veni pacem mittere cum mundanis cupiditatibus (quibus ipsi assidue consentiunt) sed gladium,* quem contra eas nunquam, vel terè nunquam exerunt. Illa, de qua Luc. 9. *dicunt ad omnes: Signis vultis post me venire, abneget seipsum, & tollat crucem suam quotidie (a quo illi longissime dillant)...* qui enim voluerit animam suam salvam facere, perdat illam, delinendo vitam & concupiscentias illius. Quod nec faciunt. Illa, de qua Apostolus Rom. 12. *Exhibeatis corpora vestra hostiam viventem, sanctam, Deo placentem...* Et nolite conformari huic saeculo, sed reformamini in novitate sensus vestri. Et 1. Cor. 9. *Castigo corpus meum... ne... reprobis efficiar.* Et ad 1. t. 2. *Abnegetis impietatem; & secularia desideria, superbiam, castitatem; & iustitiam in hoc saeculo, legitime certando contra vim contrariam, diabolicamque desideria: quia nemo coronabitur, nisi legitime certaverit.* 2. Timoth. 2. *Quisquis prouide per viam illam non ambulat (certum est autem dictos peccatores per eam non ambulare) certum est quod non ambulet per arctam, id est evangelicam salutis viam; sed per latam & spatiosam. Ergo certum est quod ambulet per viam perditionis. Et adde certum, ut, teste Salvatore Matth. 7. cavendi sunt velut Pseudoprophetae, qui aliam salutis viam docent, vel evangelicam illam viam emollire conantur, sub specie humanitatis, & ovinae mansuetudinis. Postquam enim ambulare iussit per viam arctam, Attendite (inquit) a falsis Prophetis, qui veniunt ad vos in vestibus ovium, intrinsecus autem, si non intentione, saltem effectum, sunt lupi rapaces, qui perdunt gregem. Item dico, id aded certum esse, ut Tridentinum s. 14. de Extrema Unct. inde concludat, quod tota vita Christiana, continua penitentia esse debet. A quo cum alienissima sit vita peccatorum istorum, quae tota penè est in peccatis, tota in delictis, concupiscentiis, vitis, & secularibus desideris, persequum est per latam & spatiosam viam ambulare; ac prouide ipsos reprobus accendendos esse, non praedestinatos.*

Decimum quintum argumentum est, quia cõfendi non sunt de numero electorum, sed repro-

horum, qui non vivunt secundum mandata Dei (cum unica salutis via, sit, via mandatorum, juxta illud, *Si vis ad vitam ingredi, serva mandata*). Sed peccatores, vitam criminofam non corrigentes, ad eamque post Confessionem & Communionem affiduè redeunt, non vivunt secundum mandata Dei (si enim secundum ea viverent, se corrigerent, juxta illud Pſal. 118. *In quo corrigi adolescentior vitam suam? in custodiendo sermone tuos.*) Ergo censendi non sunt de numero electorum, sed reproborum.

§. I V.

Gravissimum Doctorum hac de re judicium.

944 Propterea Doctores gravissimi & celeberrimi censent eos, qui post Confessionem & Communionem ad solita crimina semper redeunt, facillè que & citò redeunt, ordinariè censendos esse de numero reproborum. Sic enim censet S. Thomas Villanovanus, cujus verba habes capite præcedenti §. 2.

945 Sic etiam Bellarminus l. 1. de arte moriendi c. 12. ubi sic: *Siquis invenatur, qui Sacramenti sacrosancti frequentet mysteria, vel omnibus Dominicis, vel etiam quotidie (si Sacerdotio fungatur) & tamen neque à peccatis letalibus sibi caveat, neque in bonis operibus serid se exerceat... lucris pecunia: non inhiet, carnis illecebris delectetur, &c. iste cerè carnem Dominicam ad judicium sibi manducat, &... Judam proditorem imitatur, de quo Christus ait: Melius erat ei si natus non fuisset homo ille. Generaliùs loquitur ibidem l. 2. c. 16. ubi inter reprobos & damnatos numerat ferè innumerabiles, qui non desierunt bellare bella Domini, sed absque ulla resistantia, suscipiunt vulnera diaboli, & moriuntur morte primâ, que est peccatum letale. Et quia timidi, sed incurii sunt in agenda pœnitentia (eum non audeant castigare, & infervitutem redigere corpus suum, à quo consuetudinarii, facillè que & citò recidivantes, ut plurimum abhorrent) idè incidant in mortem secundam, que est gehenna.*

946 Sic Ludovicus Granatensis to. 2. concionum de temp. conc. 2. *Asteverare non dubito, inter omnia mala, quibus nunc mundas premitur, hoc mihi vel omnium maximum, vel unum inter maxima connumerandum videri, quod intelligam maximam hominum turbam in summo salutis eterne discrimine versari, dum hoc modo consistunt, & vix peractâ Confessione, in eadem crimina relabuntur.*

947 Sic Cornelius à Lapide in cap. 2. epist. S. Jacobi v. 13. ubi postquam dixit, autoritate & ratione suaderi, plures ex adultis Christianis damnari, quam salvari: illis, qui ut plurimum damnantur, accenset eos qui malos habent habitus inebriandi se, fornicandi, rixandi, pejerandi, &c. qui mox à Confessione ad suas cupiditates & fecera redeunt.

948 Sic Franciscus Labata in Theſauro Morali to. 2. verbo *recidivatio* propos. 4. *Fieri potest, ut qui è numero electorum est, relabatur; sed frequens prolapsio, apertissimum signum est damnationis.*

949 Sic Julius Cæsar Recupitus in eruditissimo Opere de signis prædelli. & reproborum. tr. 2. c. 6. *Omnes ii qui ita mortaliter peccant, ut cadendo & resurgendo vitam transigant, regulariter & juxta leges communes pertinent ad reprobos.*

950 Sic noster Antonius à S. Martino in laudatissimo libro, cui titulus: *Les conduites de la grace*, &c. p. 1. verit. 8. ubi dicit, facillè & citò post Confessionem in pristina crimina recedentes, ordinariè esse in malo statu, in eoque ordinariè mori, desperatam denique esse eorum salutem. Similia habet Drexelius in Zodiaco Christi. signo 14. Tom. III.

CAPUT LXXI.

Argumentum sexagesimum primum.

Tam justa suspicio est, ipsorum pœnitentiam, dum consistunt, vel esse fictam, vel non esse plenam ac sufficientem, quam justa suspicio est, ipsorum Confessionem, & Communionem, esse infructuosam. Atqui de hoc justissima suspicio est. Ergo, &c.

MAjor propositio est certa, quia certissimum est, Sacramentorum illorum fructum ab iis recipi, qui ea cum debita dispositione recipiunt. Si igitur ea ut plurimum infructuosè recipiant, signum certissimum est, quod ea non recipiant cum debita dispositione. Recipient autem cum debita dispositione, si forent debite pœnitentes. Justa ergo suspicio est non esse debite pœnitentes.

Minor verò propositio, quod atque justissima suspicio sit, Pœnitentiæ & Eucharistiæ Sacramenta ab ipsis infructuosè recipi, ex Scriptura, Patribus, doctrinaque Aquinatis, & Theologorum passim omnium, demonstrata est libro præcedenti cap. 42. & 43.

CAPUT LXXII.

Argumentum sexagesimum secundum.

Juxta sacros textus, merito suspecta est magnorum criminum pœnitentia, à qua facillè & citò receditur.

RObat ex Apostolo 2. Cor. 7. Et Eccli. 3. Pœnitentia namque, si vera & plena est, juxta Apostolum ibidem aliquid stabilitatis habet. Tametsi enim necessario talis esse non debeat, ut semel habita nunquam amittatur, nec univèrsim falsâ sit pœnitentia, quam sequens coinquinat culpa; veram nihilominus plenamque enormium criminum pœnitentiam, saltem eatenus stabilem esse, quatenus ea facillè & citò non repetuntur, Apostolus ibi significat, dum ait: *qua secundum Deum tristitia est, pœnitentiam, in salutem, stabilem operatur.* Quia vox *stabilem* ibi secundum Chrysostomum & textum Græcum refertur ad pœnitentiam, inquit à Lapide in eum locum. Sic enim textus Græcus habet: *qua secundum Deum tristitia est; pœnitentiam in salutem operatur.* Et verò pœnitentia, de qua peccator facillè & citò pœnitet, id est à qua per relapsum facillè & citò discedit, nullos ponit ex pœnitentiæ fructibus, ibidem ab Apostolo recensitis, ut experientia docet. Ex toto proinde contextu, Græcoque & Latino textu inter se collatis, colligitur, veram & plenam de peccatis, saltem gravioribus, pœnitentiam, hoc saltem sensu, stabilem esse debere, quatenus ab ea nec citò, nec facillè peccator excidit per relapsum, per quem quasi pœnitentia de pœnitentia.

Quod & confirmat Sapiens Eccli. 3. *Qui diligit Deum (uti diligit omnis qui pœnitet ut oportet) orabit pro peccatis, & continebit se ab illis.* Quod profectò non solum verificatur pro tempore quo diligit. Cum textus ipse amplius evidenter significet; neque enim dicit: *Qui diligit Deum, orat pro peccatis, & continet se ab illis; sed continebit se.* Quomodo etiam Salvator Joan. 4. non dicit: *Siquis diligit me, sermonem meum servat; sed in futurum servabit.* Vide dicta libro præcedenti n. 551.